

Beste Luk,

Terwijl ik aan deze tekst werk, schuiven mij altijd opnieuw twee minuten tv-nieuws voor de ogen: de verslaggeving van de Ronde van Frankrijk de dag na de dood van Casartelli, een letterlijk *accident de parcours*.

Het begint met één minuut stilte voor de start. Ik denk: wat is dit voor flauwekul? Als je het meent, las je de rit toch gewoon af. Ik kom al snel tot andere gedachten wanneer ik hoor dat de renners unaniem besloten hebben om de zware bergrit van 237 km onder een bran-

dende zon aan wandeltempo uit te rijden. Op tien kilometer van de finish neemt de Motorola-ploeg van Casartelli lichtjes afstand van het ingetogen peleton om samen naar de eindstreep te fietsen. Andrea Perron, Casartelli's beste vriend, mag als eerste over de finish rijden. Geen lawaaierige luidsprekers, alleen een warm applaus van de omstanders en een hoorbaar ontroerde commentaarstem.

In de onverwachte confrontatie met de dood werd een vorm gevonden om uitdrukking te geven aan de verslagenheid van de renners, aan de eerbied voor hun ploegmak-

ker of tegenstander. De lange rit in de verzen-gende hitte was zonder twijfel een fysieke en geestelijke bezinning over de absurditeit van het topsporter-zijn, misschien wel over de absurditeit van het leven zelf. Met hun onverwachte solidariteit tonen de concurrerende ploegen dat er belangrijker dingen zijn in het leven dan de Tour. Door voor één dag elke vorm van competitie te weigeren wijzen de renners de Tour-organisatoren terecht, die de uitbundige huldigingsshow op de dag van de dodelijke val gewoon hebben laten doorgaan.

Binnen de realiteit van de topsport was dit eerlijk, bescheiden, eensgezind en con-terend gebaar groots. Zelfs als tv-toeschouwer van twee minuten werd ik als het ware mee-gezogen in deze grootsheid, die gevoelens van medeleven en respect bij me teweegbracht. Maar hoeveel tekenwaarde, intensiteit en 'ge-meenschap' dit gebeuren ook bevatte, ik zou er niet de naam 'ritueel' op plakken. Verder geloof ik niet dat je een dergelijk gebeuren kan 'ensceneren', laat staan elke dag 'opvoeren'. Trouwens, gesteld dat het zou werken, wat zou zulk een 'vertoning' de toeschouwer meer te bieden hebben dan snel opgedroogde krokodilletranen?

En natuurlijk draait het Tour-circus de dagen nadien gewoon verder. Maar temidden van die absurditeit moesten de renners iets doen. Niet aan de kant gaan staan, vloekend op alles en iedereen. Niet wachten op een betere wereld, alleen maar handelen en zorg dragen.

Marleen Baeten

O'Neill, Blauwe Maandag Compagnie / Corneel Maria Ryckeboer